

Philip Fokker

Van eigen bodem

Dutch Design staat voor industriële vormgeving van Nederlandse bodem met als kenmerken: minimalistisch, experimenteel, onconventioneel en met gevoel voor humor. In de snelle ontwikkeling die de nieuwe media en de game-industrie doormaken laten de Nederlanders zich ook niet onbetuigd en wordt al gesproken over *Dutch Game Design*. Twee jaar geleden zorgde de Rotterdamse studio Codeglue voor opschudding met de lancering van de onconventionele shooter *Rocket Riot* voor de Xbox 360. Wat in het oog sprong en internationaal

Werkelijk alles kan kapot worden geschoten

hoge ogen gooide, waren de graphics. Door de werelden en de personages vorm te geven in een 'gepixelde' stijl die deed denken aan videogames uit de jaren tachtig creëerde Codeglue een retrolook met een speelstijl die wel van deze tijd is. Kies een van de vele personages (piraten, rockabilly's, ninja's etc.) en baan je al schietend en zwevend met een raket op je rug een weg door de tachtig verschillende levels. Het speciale aan *Rocket Riot*, buiten de grafische vormgeving, is dat in de speelvelden werkelijk alles kapot kan worden geschoten. Daardoor kun je als speler bijvoorbeeld sluiproutes gebruiken en jezelf beschermen. Ook online en sinds kort op de Windows-telefoon, Iphone en Ipad.

Wil je *Rocket Riot* op je Xbox 360 spelen? Stuur een mailtje naar administratie@mugweb.nl. Codeglue stelt twee games beschikbaar. Wees er snel bij want wie het eerst komt, wie het eerst maalt

De moraal zit in de hersenpan en het kwaad in ons allemaal

Jos Verdonk

Politicus, wetenschapper en auteur Michiel Mulder schreef reeds als kleine jongen een boekje over de avonturen van zijn parkiet. Onlangs debuteerde hij met een roman over de duistere krachten van het menselijk brein. De frontale cortex als bron van alle kwaad.

Michiel Mulder is alweer bezig met zijn tweede roman.

Lezersaanbieding

Normaal gesproken kost deze schitterende debuutroman € 17,50, maar *MUG*-lezers betalen slechts € 12,25. Stuur een mail met uw adres en telefoonnummer naar service@mugweb.nl (o.v.v. 'John Winkle') en wij regelen de rest.

Michiel Mulder (31) houdt niet van stilzitten. Hij is onderzoeker bij het Economisch Instituut voor de Bouwnijverheid en een van de 'jonge honden' van de Amsterdamse PvdA-gemeenteraadsfractie. Sinds kort is Michiel Mulder ook romanschrijver en trotse vader van zoon Joris (acht maanden).

In oktober debuteerde Mulder met de speelse roman *Het ongrijpbare gelijk van John Winkle*, een intrigerend boek over de menselijke moraal, de eigenaardigheden van Nederlandse zegswijzen en kinderliedjes en een liefdevolle, doch verstikkende vader-dochter relatie. Maar vooral over de geheimen van de ventromediale frontale cortex. Dat is het onderdeel van de menselijke hersenen waar volgens neuropsychologen de emoties worden gecontroleerd, of waar die controle het juist laat afweten.

Mulder klauwt met zijn handen in zijn woeste, blonde krullen om de locatie van die frontale cortex enigszins aanschouwelijk te maken. Het is niet geheel toevallig dat we hebben afgesproken in café 't Hooischip aan het Waterlooplein, recht tegenover een van zijn werkplekken: de Stopera. We kijken uit over de Amstel en de Blauwbrug, een locatie die – evenmin toevallig – een belangrijke rol speelt in zijn roman. Mulder: „In het begin van mijn boek beschrijf ik een massale stille tocht, hoe er honderdduizenden demonstranten over de Blauwbrug trekken. Het is een protest van mensen die zich niet langer willen laten sturen door leiders.”

Overigens is die tocht ook weer niet zo heel stil in Amsterdam, want af en toe klinken er flarden André Hazes over de grachten: *Ik zit hier heel alleen Kerstfeest te vieren...* Mulders debuutroman is geen science-fiction, maar speelt zich af in het 'nabije nu'. Zo rijdt vrijwel iedereen in het boek rond in elektrische auto's van Chinese makelij. Amerika, het moederland van Winkle, heeft voorgoed afgedaan als machtigste natie en landen als India en China bepalen de koers. Een Partij voor de Dieren-achtige beweging protesteert tegen het gebruik van ratten als proefdieren door neuropsycholoog John Winkle. Tegen deze kleurrijke achtergrond probeert de gedreven, maar ietwat infantiele en licht gestoorde hoofdpersoon aan te tonen dat de menselijke moraal niet bepaald wordt door omgeving en omstandigheden, maar als het ware in het menselijk brein is 'ingebakken'. Een aangeboren moraal dus, met als verontrustende consequentie dat crimineel gedrag wellicht via de medische weg te genezen valt. Mulder: „Dat is een oude gedachte die jarenlang zwaar taboe was. In de linkse kerk hoefde je daar echt niet mee aan te komen. Ongewenst gedrag was de schuld van de maatschappij. Ik ben het daar niet mee eens. Ieder mens heeft goede en slechte dingen in zich en er bestaat niet zoiets als het absolute kwaad. Maar ik vind dat je uiteindelijk verantwoordelijk bent voor je eigen gedrag.”

Het ongrijpbare gelijk van John Winkle is een roman waarin veel eigentijds straatrumoer opklinkt: figuurlijk, maar vooral ook letterlijk. Mulder schetst in zijn roman een maatschappij in beweging, die zich laat leiden door onderbuikgevoelens. Mulder: „Het woord onderbuikgevoelens heeft tegenwoordig een negatieve bijklank, en dat vind ik onterecht. Die gevoelens zijn namelijk wel degelijk echt, onderbuik of niet. Je kunt er dus niet aan voorbij gaan. Het probleem is dat mensen hun oordelen vooral laten bepalen door de geldende norm. Zo ontstaat homohaat en de afkeer van het dragen van een boerka, omdat ze die norm overschrijden. Voor Amerikanen, zoals mijn hoofdpersoon John Winkle, ligt dat overigens iets anders. In Amerika mag je trots zijn als je een dure auto hebt of een goed salaris. In Nederland overschrijd je daarmee de norm.”

De schrijver en politicus voelt zich links als het gaat om onderwerpen als sociale woningbouw en het tegengaan van leegstand, maar juist weer zeer liberaal en bijna rechts als voorstander van het belang van de individuele vrijheid. „Ik voel me op mijn gemak in de gemeentepolitiek. Ik merk dat ik dingen kan veranderen. Zo heb ik een wetsvoorstel geschreven om leegstand te voorkomen, dat uiteindelijk is aangenomen.”

Of Mulder de sombere zienswijze van zijn alter ego John Winkle deelt, laat hij in het midden. „Om daar achter te komen moeten de mensen mijn boek maar lezen”, grijnst hij. Een tweede roman, die zich afspeelt in zowel de vastgoed- als de kraakwereld, is inmiddels in de maak.

Michiel Mulder: *Het ongrijpbare gelijk van John Winkle*. Uitgeverij De Brouwerij